

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9
poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYL PŘÁVNÍ

VOZÍ dne 9.10.2008 a je

VYKONATELNÉ dne 15.10.2008

Č. Úřadu pro elektronické komunikace

Úřad pro elektronické komunikace

Dne 3.11.08 Klobučanský

Praha 29-09-2008

Čj. 13 613/2008-603

Na základě rozkladu, který podala dne 1. 2. 2008 spol. **T-Mobile Czech Republic a.s.**, se sídlem Tomíčkova 2144/1, 149 00 Praha 4, IČ 649 49 681, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, proti výroku II. rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro východočeskou oblast ze dne 15. 1. 2008 č.j. 80 072/2007-636/IV. vyř. (dále též „napadené rozhodnutí“), o návrhu společnosti T-Mobile Czech Republic a.s., proti účastníkovi, kterým je [redacted] ve věci sporu o plnění povinnosti k peněžitému plnění za poskytnutou službu u telefonní stanice č. 7 [redacted] ve výši 24.926,50 Kč s příslušenstvím, vydávám podle § 98 správního řádu, podle § 123 odst. 1, § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, a po projednání v rozkladové komisi ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

Podle § 97 odst. 3 správního řádu se napadené rozhodnutí mění takto:

- I. Návrhu společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. se v části týkající se nároku na zaplacení smluvní pokuty, vyúčtované ve vyúčtování č. 9307010151 ze dne 4. 4. 2007, ve výši 19.701,- Kč s požadovaným úrokem z prodlení, nevyhovuje.
- II. Návrhu společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. se v části týkající se nároku na zaplacení částky 5.225,50 Kč s příslušenstvím, vyúčtované ve vyúčtováních ze dne 27. 2. 2006, 18. 3. 2006, 18. 4. 2006, 18. 5. 2006 a 18. 6. 2006, vyhovuje a [redacted] je povinen zaplatit společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. částku 5.225,50 Kč s úrokem z prodlení dle následující specifikace

Úrok z prodlení z částky (Kč)	Úrok z prodlení ve výši (p.a.)	Úrok z prodlení od - do
58,50	9	18. 3. 2006 – 31. 12. 2006
	9,50	1. 1. 2007 – 30. 6. 2007
	9,75	1. 7. 2007 – 31. 12. 2007
	10,50	1. 1. 2008 – 30. 6. 2008
	10,75	1. 7. 2008 – do vydání rozhodnutí

60,50	9 9,50 9,75 10,50 10,75	6. 4. 2006 – 31. 12. 2006 1. 1. 2007 – 30. 6. 2007 1. 7. 2007 – 31. 12. 2007 1. 1. 2008 – 30. 6. 2008 1. 7. 2008 – do vydání rozhodnutí
1.493,50	9 9,50 9,75 10,50 10,75	10. 5. 2006 – 31. 12. 2006 1. 1. 2007 – 30. 6. 2007 1. 7. 2007 – 31. 12. 2007 1. 1. 2008 – 30. 6. 2008 1. 7. 2008 – do vydání rozhodnutí
1.475,00	9 9,50 9,75 10,50 10,75	6. 6. 2006 – 31. 12. 2006 1. 1. 2007 – 30. 6. 2007 1. 7. 2007 – 31. 12. 2007 1. 1. 2008 – 30. 6. 2008 1. 7. 2008 – do vydání rozhodnutí
2.138,00	9 9,50 9,75 10,50 10,75	8. 7. 2006 – 31. 12. 2006 1. 1. 2007 – 30. 6. 2007 1. 7. 2007 – 31. 12. 2007 1. 1. 2008 – 30. 6. 2008 1. 7. 2008 – do vydání rozhodnutí

a za dobu následující po datu vydání tohoto rozhodnutí až do zaplacení s ročním úrokem z prodlení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace České národní banky vyhlášené ve Věstníku České národní banky a platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí, to vše do 15-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. č.ú. [REDACTED]

III. Žádnému z účastníků řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Společnost T-Mobile Czech Republic a.s., se sídlem Tomíčkova 2144/1, 149 00 Praha 4, IČ 649 49 681 (dále jen „navrhovatel“), podala dopisem doručeným dne 22. 11. 2007, čj. 51161591, návrh na zahájení správního řízení o uložení povinnosti uhradit dlužné ceny poskytnutých služeb a dalších úhrad na základě uzavřené účastnické smlouvy ve výši 24.926,50 Kč s příslušenstvím. Jako odpůrce byl označen [REDACTED] (dále jen „odpůrce“). Návrh byl doložen objednávkou služeb sítě T-Mobile, oznámením o započtení – výzva k úhradě, přehledem nezaplacených vyúčtování služeb elektronických komunikací, kopiemi dlužných vyúčtování včetně vyúčtování smluvní pokuty.

Navrhovatel požadoval zaplatit dlužné finanční plnění za zúčtovací období od 26. 1. 2006 do 12. 6. 2006 včetně vyúčtování smluvní pokuty v celkové výši 24.926,50 Kč spolu s příslušenstvím v podobě úroku z prodlení, jakož i náhradu nákladů správního řízení

ve výši správního poplatku, to vše do patnácti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí na účet navrhovatele č. 19 [REDACTED], vedený u Komerční banky a.s., pobočka Praha 2, variabilní symbol 9 [REDACTED]

Navrhovatel uvedl, že počínaje vyúčtováním za zúčtovací období od 26. 1. 2006 do 12. 2. 2006 ze dne 27. 2. 2006 odpůrce přestal plnit navrhovateli ceny za poskytnuté služby a jeho dluh ke dni podání návrhu činil 5.225,50 Kč. Navrhovatel z důvodu dluhu účastnickou smlouvy ke dni 23. 3. 2007 vypověděl. Dále navrhovatel uvedl, že výpovědi nejsou dle článku 14.9 Všeobecných podmínek navrhovatele (dále jen „VP“) z 1. 4. 2007 a 1. 9. 2005 (resp. čl. 16.6 VP z 1. 10. 2003) dotčena práva navrhovatele na úhradu smluvních pokut a dlužných částek za poskytované služby. Odpůrci tak dle navrhovatele zůstala zachována (vedle povinnosti zaplatit navrhovateli dlužné částky za poskytnuté služby) rovněž povinnost zaplatit navrhovateli smluvní pokutu podle čl. 8.2 VP z 1. 4. 2007 a 1. 9. 2005 (resp. čl. 8.3 VP z 1. 10. 2003) ve výši odpovídající ceně měsíčních paušálů do konce původně sjednané doby trvání účastnické smlouvy s doplněním dle čl. 14.1 VP z 1. 4. 2007 a 1. 9. 2005, který stanoví, že přerušení poskytování služeb (suspendace SIM karty) prodlužuje trvání účastnické smlouvy o dobu, po kterou byla SIM karta suspendována. Smluvní pokuta byla odpůrci účtována ve výši 19.701,- Kč ve vyúčtování smluvní pokuty č. 9307010151 ze dne 3. 4. 2007 splatném dne 18. 4. 2007.

K úrokům z prodlení navrhovatel uvedl, že dlužník, který se ocitl v prodlení s placením vyúčtování služeb dne 1. 4. 2007 a později, je povinen na základě čl. 5.12 VP ze dne 1. 4. 2007 zaplatit z dlužné částky sjednaný úrok z prodlení ve výši 0,03 % dlužné částky denně. Za prodlení vzniklé před datem 1. 4. 2007 navrhovatel požaduje tzv. zákonný úrok z prodlení, dle § 517 občanského zákoníku a nařízení vlády č. 142/1994 Sb. ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb.

Správní řízení bylo Českým telekomunikačním úřadem, odborem pro východočeskou oblast (správní orgán I. stupně), zahájeno dne 22. 11. 2007, tj. dnem, kdy podání navrhovatele došlo správnímu orgánu, o čemž byli oba účastníci řízení řádně vyrozuměni dopisem ze dne 26. 11. 2007. Současně byli upozorněni na možnost navrhnout důkazy, vyjadřovat se k projednávaným skutečnostem, seznámit se s podklady nahlédnutím do správního spisu před vydáním rozhodnutí i na možnost uplatnění náhrady nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva s tím, že podle § 122 odst. 8 zákona o elektronických komunikacích se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v případném rozkladu přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti, které by po právní moci rozhodnutí odůvodňovaly obnovu řízení. Oba účastníci řízení vyrozumění převzali dne 29. 11. 2007.

Žádný z účastníků se ke správnímu řízení nevyjádřil.

Správní orgán I. stupně vydal dne 15. 1. 2008 rozhodnutí čj. 80 072/2007-636/IV. vyř., ve kterém vyslovil, že se návrhu navrhovatele vyhovuje a odpůrce je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích povinen uhradit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací u telefonní stanice č. [REDAKCE] v celkové výši 24.926,50 Kč s příslušenstvím v podobě zákonných úroků z prodlení za zúčtovací období od 26. 1. 2006 do 12. 6. 2006 (výrok I.). Části návrhu, týkající se úroků z prodlení z částky 19.701,- Kč, u které byl požadován úrok z prodlení ve výši 10,95 % p.a. se nevyhovuje, a to v části odpovídající rozdílu mezi výši úroku požadovaného a výší úroku přiznaného v části I. výroku (výrok II.). Dále je odpůrce povinen podle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích uhradit navrhovateli náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování práva ve výši 998,- Kč. To vše do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet navrhovatele (výrok III.).

Proti výroku II. tohoto rozhodnutí podal navrhovatel dne 1. 2. 2008 v zákonné lhůtě rozklad, ve kterém považuje právní posouzení ČTÚ, na kterém založil přiznání úroků z prodlení za nezaplacení vyúčtování splatného dne 19. 4. 2007 na částku 19.701,- Kč, za nesprávné. Své stanovisko navrhovatel podrobně zdůvodnil.

Dle názoru navrhovatele nelze dovodit z ustanovení § 517 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ani z ustanovení § 262 odst. 4 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, že navrhovatel nemá nárok na úroky z prodlení ve výši sjednané Všeobecnými podmínkami navrhovatele platnými od 1. 4. 2007. Navrhovatel se dále věnuje výkladu textu ustanovení § 262 odst. 4 obchodního zákoníku. Z tohoto ustanovení, dle něj nevyplývá, že se při určení výše úroků z prodlení za nezaplacení peněžitého závazku musí automaticky použít ustanovení nařízení vlády č. 142/1994 Sb. Dle navrhovatele je třeba zkoumat, zda občanský zákoník umožňuje, aby si smluvní strany sjednaly úroky z prodlení v jiné výši, než stanoví zmíněné nařízení vlády. Odpověď je třeba hledat v ust. § 517 odst. 2 občanského zákoníku. Dále je zmiňován také text čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a návaznost ustanovení § 2 odst. 3 občanského zákoníku na tato ustanovení. Dle navrhovatele a jím uvedené právní teorie zmiňovaná ustanovení Ústavy, Listiny základních práv a svobod a občanského zákoníku hovoří o zásadě autonomie vůle. Ke své argumentaci připojuje navrhovatel také citaci části textu Beckova šedého komentáře občanského zákoníku, vydání z roku 2004. Občanský zákoník dle navrhovatele výslovně nestanovuje, že by se smluvní strany nemohly dohodnout na úrocích z prodlení v jiné výši než ve výši stanovené nařízením vlády č. 142/1994 Sb. a toto své tvrzení odůvodňuje. Z tohoto zdůvodnění vyplývá názor navrhovatele o dispozitivnosti ustanovení § 517 odst. 2 občanského zákoníku, a dohoda smluvních stran ohledně výše úroků z prodlení je tedy možná. Dle názoru navrhovatele účelem odkazu na zvláštní právní předpis (nařízení vlády č. 142/1994 Sb.) je vyčlenit úpravu výše úroků z prodlení z občanského zákoníku a svěřit ji

prováděcímu právnímu předpisu, v němž je možno pružně reagovat na změny v ekonomice, například na změny v úrokových sazbách bank. Účelem ust. § 517 odst. 2 občanského zákoníku tedy není omezit vůli smluvních stran v otázce výše úroků z prodlení. Uvedené tvrzení podporuje příklady ustanovení občanského zákoníku, které mají tvrzení navrhovatele podpořit, a to ustanovení § 135 odst. 2 a § 696 odst. 2 občanského zákoníku. K tomu navrhovatel uvádí, že tato ustanovení také svěžují úpravu určitých otázek prováděcímu právnímu předpisu, ale i tak nelze z povahy těchto ustanovení dovozovat, že by znemožňovala odchylnou dohodu stran. Vzhledem k uvedenému je tedy nelogické dovozovat kogentnost ust. § 517 odst. 2 občanského zákoníku. Nelogické je to dle navrhovatele také proto, že smluvní pokutu lze sjednat procentem z určité částky, kdy smluvní pokuta nabíhá po celou dobu prodlení. Zde navrhovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2000, čj. 29 Cdo 742/99. Konstrukce smluvní pokuty tedy může být stejná jako konstrukce úroků z prodlení. Dle odpůrce tedy nemá opodstatnění názor, že dle ust. § 517 odst. 2 občanského zákoníku nejsou smluvní strany oprávněny sjednat jiné úroky z prodlení, než podle nařízení vlády č. 142/1994 Sb., když smluvní strany jsou oprávněny dosáhnout nároku na peněžní částku, která by odpovídala odchylné dohodě o úrocích z prodlení. Dále uvádí, že smluvní strany se mohou dohodnout také na tom, že při prodlení dlužníka je dlužník povinen zaplatit vyšší kupní cenu, a to ve výši určené procentem z ceny plnění a závislé na době prodlení dlužníka. Navrhovatel uvedené shrnuje názorem, že jestliže právní řád ČR věřitelům umožňuje za prodlení dlužníka získat takovou částku, na jaké se s ním dohodl, a to ať už jde o dohodu o smluvní pokutě či o zvýšení kupní ceny při prodlení dlužníka, je závěr o tom, že z povahy ust. § 517 odst. 2 občanského zákoníku vyplývá jeho kogentnost, neudržitelný. Z těchto uvedených důvodů navrhovatel navrhuje, aby rozkladový správní orgán posoudil otázku úroků z prodlení tak, že navrhovatel má právo na úroky z prodlení ve výši stanovené Všeobecnými podmínkami a nikoliv ve výši stanovené nařízením vlády č. 142/1994 Sb. V poslední části rozkladu se navrhovatel věnuje rozsudku Nejvyššího soudu čj. 33 Odo 1117/2003 ze dne 17. 3. 2005, ze kterého vyplývá, že se od ust. § 517 odst. 2 nelze odchýlit dohodou smluvních stran. Navrhovatel nesdílí názor Nejvyššího soudu v otázce úroku z prodlení a požaduje po rozkladovém správním orgánu, aby v předmětné věci z rozsudku Nejvyššího soudu nevycházel, a to z důvodu, že tento rozsudek není možné považovat za ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu a současně platí, že argumentace, o níž se rozsudek opírá, není přesvědčivá. Nemůže se tedy hovořit o ustálené judikatuře.

Odpůrce byl dopisem ze dne 1. 2. 2008 vyzván k vyjádření se k rozkladu navrhovatele. Zásilka se správnímu orgánu I. stupně vrátila s označením „zásilka nebyla po uložení ve stanovené lhůtě vyzvednuta“. Odpůrci byla zásilka oznámena dne 5. 2. 2008 a odběrní lhůta skončila dne 20. 2. 2008.

Podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích Český telekomunikační úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem, popř. uživatelem. Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup podle § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu správní spis postoupil odvolacímu správnímu orgánu. Podle § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích o rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhoduje předseda Rady ČTÚ.

Dále je v § 64 odst. 1 téhož zákona stanovena povinnost účastníka popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby.

Dle ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu, jež se vztahuje i na sporná řízení zahájená dle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích za použití ustanovení § 141 odst. 1 správního řádu, vychází ve sporném řízení správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navrhované důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné.

V důsledku podaného rozkladu bylo ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, posouzeno z hlediska souladu s právními předpisy a dále byla v rozsahu námitek uvedených v rozkladu přezkoumána správnost napadeného rozhodnutí.

Nejprve je třeba uvést, že po přezkoumání napadeného rozhodnutí z hlediska jeho souladu s právními předpisy bylo zjištěno, že ujednání o smluvní pokutě, o které navrhovatel opírá svůj nárok na smluvní pokutu ve výši odpovídající ceně měsíčních paušálů do konce původně sjednané doby trvání účastnické smlouvy, je třeba ve světle příslušných ustanovení občanského zákoníku, hodnotit jako neplatné. Vzhledem ke skutečnosti, že svou povahou jde o neplatnost absolutní, přihlíží k této neplatnosti správní orgán z úřední povinnosti.

Podle navrhovatelem zmíněného ustanovení VP platných v době vzniku nároku na smluvní pokutu (čl. 8.2 VP z 1. 4. 2007 – ve vyúčtování smluvní pokuty č. 9307010151 je ovšem zřejmě omylem uveden článek 7.2, který se smluvní pokuty netýká), byl tento nárok podmíněn skutečností, že z důvodu porušení povinností účastníka dojde k výpovědi účastnické smlouvy, před uplynutím sjednané doby jejího trvání. Dle vyjádření navrhovatele došlo k vypovězení účastnické smlouvy ke dni 23. 3. 2007, a to ze strany navrhovatele a z důvodu dluhu.

Podle § 544 odst. 1 občanského zákoníku platí pro případ, kdy si strany sjednají pro případ porušení smluvní povinnosti smluvní pokutu, že účastník, který tuto povinnost poruší, je zavázán pokutu zaplatit.

Dle formulace předmětného ustanovení o smluvní pokutě (čl. 8.2 VP z 1. 4. 2007), byl vznik nároku navrhovatele na smluvní pokutu podmíněn skutečností, že navrhovatel ukončí smluvní vztah s odpůrcem, před uplynutím sjednané doby trvání tohoto vztahu.

Výpověď smlouvy ze strany navrhovatele, se kterou je tato smluvní pokuta spojena, nelze považovat za porušení smluvní povinnosti odpůrce, a to bez ohledu na důvod výpovědi. Jde pouze o výkon práva, s nímž není možno spojovat nárok na smluvní pokutu. Nebyl tak naplněn základní pojmový znak smluvní pokuty jako sankce za porušení smluvní povinnosti.

Nárok navrhovatele byl v textu VP podmíněn kumulativním splněním podmínky porušení právní povinnosti odpůrce a výpovědí smlouvy ze strany navrhovatele. To, zda navrhovatel ukončí smluvní vztah či nikoli, a tedy zda nastane skutečnost rozhodná pro přiznání nároku na smluvní pokutu, tak záviselo plně na jeho vůli.

Dodávám, že z povahy ustanovení § 544 odst. 1 občanského zákoníku vyplývá, že jde o ustanovení od něhož se nelze odchýlit ve smyslu § 2 odst. 3 občanského zákoníku. Tuto část smlouvy tak považuji za absolutně neplatnou ve smyslu § 39 a § 41 občanského zákoníku.

Podotýkám, že předmětná smlouva obsahuje ve VP (za podmínek a ve výši uvedené v ceníku služeb) i smluvní pokutu pro případ prodlení s placením za poskytnuté služby. Tato skutečnost pouze posiluje vyznění celého ustanovení, jako ujednání v rozporu s výše uvedeným ustanovením občanského zákoníku (smluvní pokuta i podle svého faktického účelu směřuje k sankci spojené s výkonem práva navrhovatele).

Na podporu výše uvedených závěrů odkazují na rozhodnutí Nejvyššího soudu 32 Odo 1113/2003 a 33 Odo 111/2004 – obě upravují obdobnou situaci, ke které došlo v daném případě – ukončení smluvního vztahu (odstoupením od smlouvy) ze strany oprávněného se kterým oprávněný spojuje svůj nárok na smluvní pokutu.

V případě rozhodnutí 32 Odo 1113/2003 je třeba odkázat zejména na následující pasáže z odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího soudu:

„Z uvedené nájemní smlouvy je dále zřejmé, že povinnost zaplatit smluvní pokutu byla sjednána pro případ, že pronajímatelka (žalovaná) neumožní nájemkyni (žalobkyni) instalaci zařízení podle zákresu, jež byl dodatkem smlouvy, a nájemkyně v důsledku této skutečnosti od smlouvy odstoupí. Vznik povinnosti zaplatit smluvní pokutu byl tedy kumulativně vázán jak na porušení smluvní povinnosti žalované, tak na následné odstoupení od smlouvy žalobkyní.

Odstoupení od smlouvy, ať již ze zákona nebo na základě ujednání účastníků (§ 48 odst. 1 ObčZ), které bylo učiněno po právu, mající za následek zrušení smlouvy (§ 48 odst. 2 ObčZ), však nemůže být kvalifikováno jako porušení povinnosti; jde o výkon práva, který oprávněné osobě podle § 48 odst. 1 ObčZ náleží (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. 3. 1998 sp. zn. 3 Cdon 1398/96, publikovaný v časopise Právní rozhledy č. 4/1999, str. 204).

Ujednání, jehož smyslem je sjednání smluvní pokuty pro případ výkonu práva odstoupení od smlouvy a nikoliv pro případ porušení smluvní povinnosti, je v rozporu s ustanovením § 544 ObčZ, a tedy absolutně neplatné podle § 39 ObčZ“.

Výše uvedenou argumentaci pak lze doplnit i citací části odůvodnění v případě rozhodnutí 33 Odo 111/2004, kde se Nejvyšší soud zabýval obdobnou problematikou:

„Lze uzavřít, že právo na zaplacení smluvní pokuty tak v posuzovaném případě nevzniklo v okamžiku, kdy žalobce jako kupující porušil svou povinnost zaplatit zbytek kupní ceny, ale až v okamžiku odstoupení od smlouvy žalovanou coby prodávající. Vznik povinnosti zaplatit smluvní pokutu tedy záležel jen na tom, zda žalovaná své právo na odstoupení od smlouvy vykoná. Mohla totiž nastat též situace, kdy žalobce sice svou právní povinnost poruší, avšak žalovaná z tohoto důvodu od smlouvy neodstoupí; pro ten případ by ovšem podle ujednání účastníků nárok na zaplacení smluvní pokuty nevznikl“.

Přesto, že se oba výše citované judikáty vztahují na případ odstoupení od smlouvy, lze zde uvedené závěry nepochybně vztáhnout i na případ ukončení smluvního vztahu výpovědí smlouvy.

S ohledem na výše uvedené jsem dospěl k závěru, že nárok navrhovatele na smluvní pokutu v celkové výši 19.701,- Kč s příslušenstvím byl navrhovateli správním orgánem I. stupně přiznán v rozporu s hmotným právem. Z toho důvodu jsem přistoupil ke změně napadeného rozhodnutí. Jelikož navrhovatel rozkladem napadl pouze výrok II. napadeného rozhodnutí, ostatní výroky (I. a III.) tohoto rozhodnutí nabyly právní moci marným uplynutím lhůty pro podání rozkladu. Z toho důvodu se rozklad navrhovatele považuje za podnět k provedení přezkumného řízení ve smyslu § 94 odst. 1 správního řádu. Jelikož byl shledán rozpor s právními předpisy a zároveň byly splněny podmínky pro provedení zkráceného přezkumného řízení podle § 98 správního řádu, bylo takto podle § 97 odst. 3 správního řádu rozhodnuto o změně napadeného rozhodnutí.

Na základě výše uvedených skutečností a vzhledem k tomu, že odpůrci nebyla přiznána smluvní pokuta ve výši 19.701,- Kč, není možné mu přiznat ani příslušenství (úrok z prodlení) smluvní pokuty, neboť povaha příslušenství je akcesorická. Z tohoto důvodu je v této situaci rozklad podaný navrhovatelem, ve kterém je napadána pouze výše tohoto příslušenství smluvní pokuty, bezpředmětný.

Nad rámec odůvodnění tohoto rozhodnutí uvádím, že by beztak nebylo možné rozkladu navrhovatele vyhovět, neboť správní orgán zastává v této otázce odlišný právní názor, který je shodný s názorem vyjádřeným Nejvyšším soudem v rozsudku čj. 33 Odo 1117/2003 ze dne 17. 3. 2005. Tento právní názor je seznatelný rovněž z rozhodovací praxe správního orgánu. Tento názor odůvodňuje správní orgán následovně. Předmětná smlouva byla uzavřena v režimu obchodního zákoníku na základě volby tohoto režimu dohodou smluvních stran. Odpůrce smlouvu uzavřel jako nepodnikající fyzická

osoba. Přestože podle ust. § 369 odst. 1 obchodního zákoníku lze úroky z prodlení sjednat smluvně, v případě nepodnikající fyzické osoby je v ust. § 262 odst. 4 obchodního zákoníku speciální úprava, podle které se ustanovení občanského zákoníku nebo zvláštních právních předpisů o spotřebitelských smlouvách, adhezních smlouvách, zneužívajících klauzulích a jiná ustanovení směřující k ochraně spotřebitele použijí vždy, je-li to ve prospěch smluvní strany, která není podnikatelem. Smluvní strana, která není podnikatelem, pak nese odpovědnost za porušení povinností z těchto vztahů podle občanského zákoníku a na její společné závazky se použijí ustanovení občanského zákoníku. V uvedeném případě je tedy třeba, aby úroky byly posuzovány podle občanského zákoníku, a to dle ustanovení § 517 odst. 2, tj. jejich výše nemůže přesáhnout výši stanovenou nařízením vlády č. 142/1994 Sb., na které ustanovení odkazuje. Narozdíl od navrhovatele, správní orgán považuje ustanovení § 517 odst. 2 občanského zákoníku za kogentní. Strany si tedy nemohou sjednat vyšší úroky z prodlení, než je stanoveno v nařízení vlády č. 142/1994 Sb. Proto rozkladový správní orgán souhlasí s právním názorem správního orgánu I. stupně vyjádřeným v napadeném rozhodnutí.

S ohledem na výše popsané skutečnosti, bylo třeba změnu rozhodnutí promítnout i do výroku o nákladech správního řízení před správním orgánem I. stupně. Zde uvádím, že s ohledem na skutečnost, že navrhovatel měl ve věci úspěch jen částečný, nebyla náhrada nákladů správního řízení před správním orgánem I. stupně, ve smyslu § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích žádnému z účastníků řízení přiznána.

Vzhledem k uvedenému, kdy je zjevné, že napadené rozhodnutí trpí vadami, které ho činí nezákonným, přičemž tyto vady mají za následek porušení právního předpisu a dále byly splněny i ostatní podmínky uvedené v § 94 správního řádu pro přezkum rozhodnutí a nebylo zapotřebí vysvětlení účastníků, bylo ve věci rozhodnuto ve zkráceném přezkumném řízení v souladu s § 98 správního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí nelze dále podat rozklad.

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu